

- πρὸς σοῦ τέθαλπται καὶ συναίρεσθαι Κύπριν 650
 θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μάπολακτίσης λέχος
 τὸ Ζηρός, ἀλλ' ἐξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
 λειμῶνα, ποιμένας βουστάσεις τε πρὸς πατρός,
 ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου.
 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνειράσι 655
 συνειχόμενῃν δύστηνος, ἔστε δὴ πατρὶ
 ἔτλην γεγώνειν νυκτίφοιτα δείματα.
 ὃ δ' ἔς τε Πυθῶ κάπλι Δωδώνης πυκνοὺς
 θεοπρόπους ἰάλλεν, ὡς μάθοι τί χρῆ
 δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 660
 ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
 χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους.

mit umgekehrter Beziehung steht τόξενμα Suppl. 1003 καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἐπι πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριοι τόξενμ' ἐπεμψεν ἡμέρον νικώμενος. — τέθαλπται βέλει: vgl. Soph. Ant. 1085 ἀφῆκα καρδίας τοξεύματα βέβαια τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμῆ (θάλπος wird sowohl von dem Brand der Wunde als auch von der Inbrunst der Liebe wie 590 gesagt). — συναίρεσθαι Κύπριν: συνουσιάσαι Schol.

651. Die Krasis von μὴ ἀ- findet sich häufig (Cho. 918, Eum. 85 f., 694, 749, Suppl. 209). — ἀπολακτίσης: ὡς ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων Schol. Der derbe Ausdruck, um abzuschrecken.

652. βαθὺν λειμῶνα: 'Au mit tiefem Grase', vgl. Od. 9, 134 μάλα κεν βαθὺν λήιον αἰεὶ εἰς ὄρας ἀμῶεν, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας, II. 2, 147 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺν λήιον ἐλθῶν, 9, 151 Ἄνθειαν βαθύλειμον, Eur. Hipp. 1138 βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν. S. zu 676.

654. ὄμμα λωφήσῃ: vgl. 376 (ὄμμα: im Blick giebt sich die Sehnsucht zu erkennen, vgl. Soph. frgm. 733 ὀμμάτειος πόθος u. Ai. 140 πεφόβημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας).

657. Vgl. Cho. 523 ἔκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη.

658 f. ἐπὶ Δωδώνης: 'gen Dodona': ἐπί mit Gen. bei der Angabe ungefährender Richtung ('auf etwas zu, nach etwas hin') öfters bei Homer (vgl. Od. 3, 171) u. Herodot (vgl. I 1). Mit unsrer St. vgl. Eur. El. 1343 στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν, Thuk. I 63 ὁποτέρωσσε διακινδυνεύσει χωρήσας ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύμπου ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν, Krüger I § 68, 40, 3. — ἰάλλειν ist ein episches Wort.

660. τί δρῶντα ἢ λέγοντα eine beliebte dichterische Spezialisierung (vgl. das Homerische ἢ ἔπει ἢ ἔργω II. 1, 504), besonders passend für die gewissenhafte Fragestellung bei dem Orakel: vgl. Soph. O. R. 70 ἐς τὰ Πυθικά ἐπεμψα Φοῖβον δώμαθ', ὡς πύθοιθ', ὃ τι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ὄνσαιμην πόλιν. Dazu Cho. 316 τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας, Pers. 174 μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, Eur. Hek. 372 μηδὲν ἐμποδῶν γένη λέγουσα μηδὲ δρῶσα, Phön. 878 τί οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. — πράσσειν φίλα, ἦρα φέρειν, χαρίζεσθαι; πράσσειν das Gemeinsame für δρᾶν u. λέγειν.

662. 'Synonymorum coacervatio non modo rem ipsam scilicet ambiguitatem oraculorum auget atque exaggerat, sed etiam commotum Ius animum ostendit' (Schütz). Vgl. nachher ἐναργῆς . . σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη.